

Daniel Badale și Marius Rogojinski

Cristina MODREANU

Anti-Hamlet-ul zilelor noastre

Personaj-simbol pentru ideea de teatru, visul oricărui actor. **Hamlet** a lipsit timp de câteva stagiuni din repertoriile teatrelor noastre. Revenirea prințului s-a petrecut în stagiunea 1997–1998 la Teatrul Național din Craiova și la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, a cărui trupă bine închegată a pornit într-o adevărată aventură teatrală alături de regizorul Ion Sapdaru.

Despre înclinațiile spre regie ale lui *Hamlet*, dovedite în piesa marelui Will nu numai în discuțiile cu trupa de actori, ci și în simularea atât de elaborată a nebuniei, și în întreaga punere la cale a demascării lui *Claudius*, s-au scris multe pagini. Ceea ce propune Sapdaru este o lectură regizorală a celebrului text bazat pe această idee, lectură ce dă o cu totul altă dimensiune spectacolului. Procedul „punerii în abis” inversează perspectivele, povestea tristului prinț fiind „învelită” în povestea nașterii unui spectacol cu piesa lui William Shakespeare. Păstrându-se într-un registru al firescului, al ignorării normelor, al disprețuirii regulilor, regizorul atinge teme shakespeareene majore: lumea ca teatru în care

Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani – *Hamlet* de Shakespeare. Traducere: Dan Duțescu și Leon Levițchi. Scenografia: Angela Doni. Maestru scrimă: Vitalie Drucec. Regia: Ion Sapdaru. Distribuția: Daniel Badale, Marius Rogojinschi, Daniel Minciună, Irina Mititelu, Teodora Moraru, Volin Costin, Florin Aionițoaiei, Tatiana Zavialova, Cezar Amitroaiei, Mihai Păunescu ș.a. Stagiunea 1997–1998.

suntem cu toții actori, scena ca o oglindă în care ne recunoaștem cu șansa de a ne corecta, actorul – un cronicar al vremurilor, călător prin timp.

Din punct de vedere al formei, spectacolul este dens, bogat în imagini, concepute cu ajutorul scenografiei lui Mihai Pastramagiu (care construiește inspirat din câteva cuburi simple, transparente) și coregrafiei plină de nerv a Angelei Doni, folosită în scenecheie când cuvintele par să nu mai ajungă – dialogul lui *Hamlet* cu *Ofelia*, nebunia tinerei femei, înmormântarea *Ofeliei*. În ceea ce-l privește pe *Hamlet*, accentul nu mai cade exclusiv pe el, căci în interpretarea lui Daniel Badale personajul principal devine un posibil anti-Hamlet sau, poate, pur și simplu, un *Hamlet* al zilelor noastre.

În ciuda aparenței sale fragile, tânărul actor dă dovadă de o remarcabilă forță de concentrare, glisând cu rapiditate între cele două planuri – povestea lui *Hamlet* și cea în care, în calitate de regizor, construiește un spectacol. Nu mai puțin demni de remarcat sunt: Volin Costin (într-o reușită compoziție a lui *Polonius* în care

peste șiretenia personajului, văzut ca un birocrat prăfuit de sub brațul căruia nu lipsește mapa, actorul așază o ușoară plictiseală amuzantă în momentele de „ieșire din rol”); Marius Rogojinschi și Irina Mititelu (un cuplu construit după imaginea odioșilor dictatori, maniacal preocupați de imagine, ferindu-se de substanță ca de râie); Florin Aionițoaie (un *Laerte* coborât din filmele americane de acțiune, killer impetuos care nu se dă în lături de la nimic), Tatiana Zavialova (o încântătoare *Ofelia* în blugi a cărei puritate transpare în nebunie ca o lumină).

Lovitura de grație a spectacolului vine însă în final, când după duelul prințului cu *Laerte* și ultimele replici toți actorii revin pe scenă vrând parcă să se așeze „la o șuetă” cu spectatorii: pierdut pe drum, în graba trecerii de la o poveste la alta, a mai rămas de rostit celebrul monolog, „marca *Hamlet*”. De-abia acum cu adevărat hamletian în gesturile leneșe cu care își aprinde țigara Daniel Badale pune punct, rostind celebrele vorbe, unui spectacol proaspăt, viu, inovator, el însuși un răspuns la veșnica întrebare „*A fi sau a nu fi?*”.